

Xander en ik zitten op de bank. Eigenlijk zitten we altijd aan de eettafel. Maar dit is fijn, we hoeven elkaar niet recht aan te kijken. Het gevoel van 'het is tijd, het moet nu' is toch weer weggeëbd. Het is alweer twee jaar geleden dat ik hier met Linde zat. Maar nu heb ik eindelijk de moed verzameld. Linde ligt in bed, Jonathan ook, Joris is uit logeren, die is al te oud voor de oppas die straks komt. We gaan zo naar een feestje. We zullen nog dezelfde avond over andere dingen moeten praten. Dat leek me een goede setting. Ik sterf van de zenuwen. Dit is al bijna niet te doen, alleen al deze stap. Ik haal diep adem en dan zeg ik het. 'Ik wil een keer seks met een vrouw en het verlangen is echt sterk, zo sterk dat het ook een keer moet gaan gebeuren.' Ik kijk naar zijn gezicht. Zijn ogen worden groter, maar ik zie geen afkeuring volgens mij, eerder nieuwsgierigheid.

'Ik vind het niet zo raar,' zegt zijn mond.

'Nee?' Ik kan mijn verbazing niet onderdrukken. Opluchting stroomt van mijn longen naar mijn vingertoppen.

'Ik vind eigenlijk niks raar wat jij voelt.'

Ik pak zijn handen. *O, Xander.* 'Dat is echt lief,' weet ik uit te brengen. Ik kruip tegen hem aan, hij legt zijn arm om me heen.

En dan zegt hij: 'Ik snap dat je dat gaat onderzoeken als je dat voelt, dat zou ik zelf ook doen.'

We zijn allebei actiegericht.

'Hoe ga je dat eigenlijk regelen?'

'Online denk ik.' Ik houd me op de vlakke, terwijl ik het al helemaal heb uitgezocht.

Veel meer woorden maken we er niet aan vuil. We doen die avond allebei ons best om het luchtig te houden. Dat is precies wat mijn verlangen nodig heeft. Lucht, om te ademen. Ik heb het gedaan. Mijn geheim is niet langer alleen maar van mij. *Dat je dit twee jaar hebt uitgesteld, Loes. Serieus?*

Als we laat weer thuiskomen zegt hij: 'Ik snap het heus wel dat je seks met een vrouw wil, schatje. Ik wil dat zelf toch ook. De hele tijd.'

Hij maakt er zelfs een grapje over. Meent hij het echt? Of is het nog te groot voor hem? Of maak ik het zelf veel te groot? Was het belachelijk om hiervoor kotsend op de wc te eindigen?

‘Er is dus een app voor alles!’ zeg ik tegen Tara. ‘Voor precies mijn verlangen. Voor vrouwen in een heterorelatie die nieuwsgierig zijn naar een vrouw. Bi-schierig noem je ons. BiLove heet het platform.’

Ik weet niet zo goed waarom ik nu pas met haar deel dat ik tot actie ben overgegaan, misschien omdat ze even in Nederland is, ze woont in Spanje. Maar ik denk dat ik het gewoon niet durfde, ik had ook kunnen bellen.

‘Zit je daar al op?’ vraagt Tara.

‘Een paar weken,’ zeg ik. Ik had doorgepakt na de avond op de bank. Een week later had ik het profiel aangemaakt.

‘Hoelang wil je dit al?’ vraagt ze.

Heb ik daar nooit iets over gedeeld met haar? Volgens mij wel, maar alleen in vage termen, zoals ik ook tegen mezelf sprak. Het heeft in ieder geval geen indruk gemaakt.

‘Ik weet niet precies, misschien altijd al?’ Is dat wel zo? vraag ik me af. ‘Het is in ieder geval langzaam gegroeid. Maar wat ik wel confronterend vind, is dat het sterker werd toen Linde er was. Bizar toch; kinderwens vervuld, hup, op naar het volgende project.’

‘Klinkt gewoon als jij,’ zegt Tara, ze haalt nog net niet haar schouders op.

‘Ik ben ook wat gaan lezen over vrouwenliefde en levensfasen,’ zeg ik. ‘Het blijkt dat vrouwen zich vanaf de premenopauzale fase veel vaker tot elkaar aangetrokken voelen. Iets met hormonen. Maar het wordt ook vanuit de evolutie verklaard. We hebben immers geen mannen meer nodig. Een

vrouwencirkel, een sisterhood, kan de overlevingskansen op latere leeftijd weleens flink vergroten.’

‘Echt? Maar hoe is het op die app dan? Mag ik eens zien?’

Ik vind het fantastisch dat anderen mij veel minder gek vinden dan ik had gedacht. ‘De profielen zijn er braaf, joh.’ Ik begin nu lol te krijgen in het vertellen. Ik laat er een zien. “Hoi, ik ben gelukkig met mijn man en een beetje nieuwsgierig, hihi. Ik ben op zoek naar een leuke vrouw om mee te wandelen en misschien dat extra plusje.” Het woord “bi-schierig” gebruik ik niet. Het doet me denken aan giechelende meisjes die de hele dag thee met elkaar willen drinken, met een extra plusje. Ik wil gewoon seks met een vrouw. Dus dat schrijf ik in mijn profiel.’ Ik heb alles eruit gegooid, Tara’s ogen worden iets groter. ‘Ik schrijf ook dat ik ook van wandelen en een café houd, maar dat ik je daar niet voor zoek. Ik zoek je voor avontuur!’

‘O, pas je wel op, Loes. Straks zijn het gewoon mannen met hele andere bedoelingen. Niet zomaar afspreken, hè!’ Ze kijkt me streng aan, een vastbesloten blik in haar grijsblauwe ogen.

‘Daar heb nog helemaal niet over nagedacht,’ zeg ik. Tara heeft natuurlijk gelijk. Waar ben ik mee bezig? Ik maak zomaar een profiel aan, ook nog met herkenbare foto’s én een foto die wat explicieter is. Een diep decolleté met zo’n sexy behabandje over mijn borst. Vond ik wel kunnen. Ik vond het ook leuk om die foto te maken, Xander en ik maken nooit sexy foto’s. Maar ik zeg dat maar niet tegen Tara. Mijn gezicht staat er ook niet op. Maar toch, dat valt te matchen natuurlijk. Gaat die foto straks rond onder mijn collega’s.

Als ik haar even later mijn profiel laat zien, klik ik net voor die foto weg.

‘Mooi hoor,’ zegt ze. ‘Maar toch, doe voorzichtig.’

‘Hé, je klinkt net als mama.’ Ik kijk vrolijk naar mijn profiel, een sexy vrouw die weet wat ze wil. En die niet in is voor een wandeling.

‘Ik ben dus gehost!’ Ik kijk Xander aan, ik een afwasborstel in de hand, hij een droogdoek.

‘Wat? Dat is dat je geblokkeerd wordt toch? Door wie?’

‘Ik was een paar dagen aan het chatten met een vrouw, ze leek me best leuk. Toen stuurde ze een bericht dat ze die avond in Utrecht was en of ik tijd had om wat te drinken.’

‘O, en toen?’

‘Het was zondag, we zaten toen nog in dat zwembad, ik dacht dat red ik eigenlijk niet en ik was ook heel moe. Dus toen stuurde ik een berichtje of we toch een ander moment konden afspreken. En toen kreeg ik vijf minuten later dus dit bericht.’ Ik droog mijn handen af, pak mijn telefoon en ik laat de inbox van de app aan Xander zien. *Sexy_80 heeft u geblokkeerd, u kunt geen berichten meer met elkaar uitwisselen.*

‘De online wereld is overwegend gestoord,’ zeg ik. Twee dagen geleden was ik er behoorlijk van in de war.

‘Echt, en kan je dan helemaal niks meer?’ In zijn stem klinkt ongeloof door.

‘Nee, ik kan niet eens onze oude berichten inzien.’

‘Oeh, dat lijkt me naar.’

Ik kan er inmiddels wel om lachen. Veertig jaar en voor het eerst gehost.

Het is een donderdagavond, ik ben in onze slaapkamer voor het eerst in mijn leven aan het seks-chatten. Ze heet Desi. Ik weet niets van seks-chatten.

D: Zo fijn, ik vind het lekker om te zoenen

D: dat je steeds geiler wordt

L: (niks)

D: Lekker wegduiken in je nek, je haren stevig vast

D: Langzaam naar beneden, beetje bijten

L: Like

D: Je omdraaien, mijn handen om je tietten

D: Langzaam met mijn hand onder je shirt spelen met je tepels

L: (niks)

D: Als je begint te kronkelen neem ik je mee aan de hand. Naar een plek waar ik je langzaam kan uitkleden

L: Ik laat me meevoeren

D: je staat tegen een muur...

Het is echt een wonder dat ze het volhoudt. Volhardend trekt ze mij de ene na de andere fantasie in. Ik vind het allemaal geweldig. Het maakt me wat minder onzeker over het echte werk. Hoe ik het dan allemaal aan zal pakken, als het ooit zo ver komt. Xander en de kinderen zijn beneden en het is de tweede dag dat Desi en ik berichtjes aan het uitwisselen zijn. Vrijdag hebben we een date, we gaan wat drinken in het centrum. Een halfuur voor onze date krijg ik een berichtje:

D: Doe je dansschoenen maar aan, als je leuk bent neem ik je mee naar Tivoli

Ze zit er al als ik binnenkom, helemaal achter in de volle bar. Ze kijkt me lachend aan. Ik vind haar direct mooi. Lange donkere krullen, glimmende – ik denk groene – ogen en een mooie grote mond. Licht Aziatisch uiterlijk. Ze begroet me vrolijk. Een snelle knuffel. Ik ga tegenover haar zitten, leun een beetje naar haar toe maar niet te veel. *Niet spiegelen nu, te cliché.* Haar ogen stralen. Ze kletst honderduit. Gelukkig, zij is ook een beetje zenuwachtig. We hebben best veel gemeen, maar sommige dingen helemaal niet, op een leuke manier. Het is vol in de bar. Naast ons zitten ook twee vrouwen.

‘Andere mensen gaan graag bowlen op vrijdagavond,’ zegt ze luchtig.

In haar enthousiasme raakt ze met haar hand even mijn hand aan. Ze heeft geen ringen om. Haar vingers zijn stevig, alsof ze nooit zullen twijfelen wat beet te pakken. Ze heeft zo’n duim die iets korter is dan je verwacht en een beetje taps toeloopt, het bovenste kootje iets breder dan de rest. Ik hoop dat ik er niet te lang naar kijk. Ik kan nog voelen waar haar vinger mijn hand net aanraakte.

‘Wij vinden trio’s ook leuk, jullie? Xander heet hij toch?’

‘Ja, Xander. Weet ik eigenlijk niet.’

‘Ik ben echt verbaasd dat we hier nu al zitten,’ zegt ze dan.

‘Serieus?’ zeg ik. Een week chatten en dan afspreken lijkt me een vrij logisch verloop.

‘Zo bedachtzaam een profiel aanmaken, dat is eigenlijk niks voor mij. Ik fladder rond en soms blijf ik ergens plakken, meestal maar voor even. Ik heb laatst zomaar een collega mee naar huis genomen na afloop van een werkfeestje.’

‘Geweldig,’ zeg ik en ik verbaas me erover hoe makkelijk ons gesprek verloopt. We kletsen door, lachen veel. Ze gooit haar hoofd achterover als ze lacht. Als ik opsta om naar de wc te gaan, merk ik dat mijn benen wiebelen. Voor die vrouwen naast ons lijken we gewoon doodnormale vriendinnen die een wijntje drinken. In de wc kijk ik in de spiegel, een glas wijn doet mijn spiegelbeeld altijd goed. Ik mag er best zijn, denk ik dan. Nog helemaal niet grijs, leuke lach, ik kan je echt aankijken. Door het beetje alcohol word ik net een tikje zelfverzekerder, op een vrolijke manier. Eigenlijk heb ik nu geen idee hoe ik me voel. Niet doodnormaal in ieder geval, ook niet echt zelfverzekerd. Verre van nonchalant zoals Desi: ‘Andere mensen gaan graag bowlen, wij doen dit.’

Als ik terug naar onze tafel loop zorg ik dat ik die zelfverzekerde blik op mijn gezicht heb, laat dat maar aan mij over.

‘Ga je nog even mee dansen?’ vraagt Desi. Haar groene ogen staan vragend, terwijl ze het antwoord best weet. Ze vindt me leuk. Ze liet haar hand net twee seconden op mijn rug liggen.

Het is een minuut of tien lopen, ongeveer halverwege houdt ze me staande. Ze draait haar gezicht naar dat van mij en vraagt: ‘Mag ik je zoenen?’ Daarna bijt ze met haar tanden zachtjes op haar eigen bovenlip. Nu al. Ik kijk haar aan en ik knik alleen maar. Ze komt dichterbij en ik voel haar mond de mijne raken. Haar lippen zijn groot en zacht. Dan begint ze me vol overtuiging te zoenen, best wild.

Ze fluistert in mijn oor: ‘Ik wil je. Helemaal.’

De zoen en haar zwoele stem laten mijn hart opspringen van vreugde. Hier sta ik, midden in Utrecht te zoenen met een vrouw. Het is me gelukt. Haar tong in mijn mond, onze lippen smelten samen. Ze zuigt en likt mijn lippen nat. Er trekken tintelingen door mijn hele lijf. Het kan me niets schelen als er

een bekende langs zou lopen. Haar mond is zoveel zachter dan die van Xander. Ze ruikt anders, zoeter. Wil ik haar eigenlijk ook? Ik weet het niet. Of althans, mijn hoofd weet het niet. Mijn lichaam wel, dat blijft hier. Met geen honderd paarden krijg je me nu naar huis.

We dansen in Tivoli op ‘Daddy Cool’ van Boney M. Ze zuigt me naar zich toe met haar ogen. Maar als ik bij haar ben, wil ik weer weg, en dan weer terug. Deinend tussen de mensen op de muziek, zij, ik, een roes. We zoenen opnieuw. Nu staan we in een donkere nis. Ze duwt me tegen de muur, weer zonder enige twijfel. Gretig. Ik voel haar hele lichaam tegen dat van mij aan, warm en zacht. Ik voel dat er vanaf mijn borst rode vlekken omhoog zullen kruipen. Mijn bloed warmt op. Dan pakt ze mijn hand. ‘Kom even mee,’ zegt ze.

‘Waar gaan we heen?’

Ze legt een vinger voor haar mond. ‘Sst.’

Ze trekt me mee aan mijn hand. We staan voor de wc’s, ze opent de deur en trekt me naar binnen. Nog een deur, totdat we in de wc zelf staan. Ze doet de deur achter ons op slot en duwt me, nu zachtjes, tegen de muur. De kou van de tegeltjes tegen mijn blote armen, ik zie alleen haar. En dan vooral haar grote ogen en haar zachte mond, die trekken mijn blik als een magneet naar zich toe. Wegkijken is kansloos. Ze trekt mijn T-shirt omhoog.

‘Leuk dat je die lekkere beha draagt van je profiel,’ zegt ze.

Het klinkt bijna achteloos. Ze begint mijn borsten te zoenen, eerst zacht, maar al snel weer wild, weer nat. Ze schuift een cup van mijn beha naar beneden om ook mijn tepel te kunnen proeven. Haar mond geeft mijn tepel kleine elektroshocks. Van die prikjes die uit een statische ballon kunnen komen, recht mijn lichaam in. Ik kijk naar haar mond. Dan

kijkt ze me aan, met mijn tepel nog in haar mond. Mijn buik balt samen. Voorzichtig pak ik haar haar vast. Haar handen zijn overal. Ze wil me echt. Ze wil me nu.

Daar sta ik dan. Ik zie mezelf als een heel gewone vrouw. Halflang haar, normaal figuur, meestal in een spijkerbroek en af en toe een rokje. Altijd make-up, maar nooit te veel. Een fijn gezin, een leuke baan, eens per jaar kamperen met vrienden. Ik sport en ik doe weleens yoga of een retraite. Ik ga graag naar een café. Zo'n vrouw. Er lopen er op dit moment nog tientallen van rond in Tivoli. Maar die laten zich niet in een wc-hokje trekken door iemand die ze twee uur geleden hebben ontmoet. Ik denk toch echt dat ik, in ieder geval vanavond, de enige ben.

Ik voel de koude tegels tegen mijn blote rug. Er is te weinig ruimte en toch voelt het alsof ik zweef. Met mijn ogen zoek ik houvast. Wat doe ik hier? Haar mond is nu overal, haar handen blijven zoeken. Ik zoen terug, ik voel haar ook, haar handen zijn zacht, alles aan haar is zacht. Ik voel haar vrouwenlichaam, ik wil dat lichaam. Dat willen stroomt door me heen als een warme rivier.

Bam, bam, bam! Er wordt hard op de deur geklopt. Hoelang staan we hier al? Tien minuten? Ik heb geen idee. Ik schrik op en we stoppen met waar we mee bezig zijn, mijn armen hangen slap. Ik kijk een beetje paniekerig om me heen. Ineens ben ik weer die vrouw van meestal een spijkerbroek en af en toe een rokje. Die vrouw van *Wat doe ik hier?*

'Hé, waar zijn jullie mee bezig. Dit duurt echt veel te lang!' klinkt een harde vrouwenstem.

Ik kijk Desi aan, vindt zij dit grappig? Misschien wel, misschien is het dat ook wel. Maar ik kan het niet aan haar zien. Het ongemak wint. We trekken onze kleren recht. Althans, ik

trek mijn beha omhoog en mijn T-shirt daar weer overheen, ik heb bij haar niks uit durven trekken. Ik spreek mezelf toe. *Kom op, met opgeheven hoofd naar buiten.* En zo gaat het. Ik zie een meisje van in de twintig, met een paar tatoeages als plakplaatjes en een zelfverzekerd gezicht. Ik ontmoet haar blik en die zegt: *Jezus, wat sneu dat je op deze manier, op jullie leeftijd, zo aan je trekken moet komen. En waarom zo lang!* Dan een zucht, rollende ogen en een hoofd dat nee schudt. Daar moeten we het mee doen. We vluchten de zaal in. Daar kijken we elkaar weer aan en schieten in de lach.

‘Doe jij dit vaker?’ vraag ik.

‘Kom, we gaan weer dansen,’ zegt ze.

Ik sla me door de rest van de avond heen. Euforie en verwarring wisselen elkaar af. Natuurlijk kom ik nog een bekende tegen, Marrit uit de straat.

‘Ha, Loes, lekker aan het dansen? Met wie ben je hier?’

‘Met haar’ – ik knik naar Desi. ‘We gaan net bier halen.’ Ik trek Desi mee. Even later staan we weer op de dansvloer, nog geen vijf meter van Marrit. Ik vind alles best nu. Eindelijk durf ik te genieten.

Ik sta op een ladder een dak schoon te maken. Mijn eigen dak. Het is een frisse lenteochtend, de ladder wankelt een beetje. Gisteravond speelt zich steeds opnieuw af in mijn gedachten. Het was heel leuk, maar is dit nu wat ik wil? Waarom nu en waarom met haar? Ik weet dat ik op het punt sta in een achtbaan te stappen. Voorin. Ik denk terug aan het gesprekje dat ik vanochtend met Xander voerde.

‘Hoe was het?’ vroeg hij.

‘Ja leuk, ze woont hier in de buurt, best wel gek, ze zwemt ook altijd in het kanaal.’

‘Oké, maar hoe was zij? En de avond? Zijn jullie nog naar Tivoli geweest?’

‘Ja, dat wel, ik zag Marrit trouwens nog. Ik weet het eigenlijk niet. Wel leuk, ze is wel leuk. Ze kletst veel, veel ervaring, prachtige ogen, vrolijk.’

‘Heb je gezoend?’ vroeg hij ongeduldig.

‘Ja.’

‘Leuk toch? Ben je niet blij? Dit wilde je toch zo graag?’ Hij klonk nu echt verbaasd.

Het wc-voorval heb ik niet eens verteld. Ik voelde me alleen en nu op die ladder ook weer. Ik draai me weg van het dak en dan zie ik Xander, hij is ons schuurtje aan het opruimen. Ik durf niet aan hem te vertellen hoe wankel ik me nu voel, hoezeer ik in de war ben. Ik wilde toch gewoon een keer seks met een vrouw? En nu voel ik me al zo, na de eerste zoen. Alles wat ik ken, kan weleens veranderen. Als ik terugdraai naar het dak verlies ik even mijn evenwicht, waardoor er een

schokje door mijn lichaam gaat. Ik kijk naar beneden, het is nauwelijks meer dan twee meter. En toch vliegt de afstand me aan.

Ik heb Xander inmiddels durven vertellen wat de date met Desi met me heeft gedaan. Hij is niet bij me weggegaan. We lopen door een park. Het gras is hard en wittig, de vijvers zijn nog niet bevroren. Het park is niet oud zoals dat vlak bij ons huis, hier steken de meeste bomen nog als dikke sprietten uit de grond. Daarom heeft de wind vrij spel. Dan zegt Xander: 'Ik heb een profiel op Second Love aangemaakt.'

'Niet.'

Mijn man staat op Second Love! Hoe kan dit nou? Dit is toch mijn verlangen? Mijn reis. En dan ook nog Second Love, dat is toch dat vieze platform van die slechte reclames? Mensen die allemaal zogenaamd een goed huwelijk hebben en in-tussen vreemdgaan. Is dat ook van ons? Dit wil ik niet, Xander mag niet vreemdgaan. Het koude zweet breekt me uit, ik voel dat mijn hartslag versnelt. Dan herinner ik me Xanders reactie toen ik mijn verlangen met hem deelde, toen ik eindelijk de moed had verzameld. Hoe lief hij was.

'Ik wil niet achterblijven,' zegt Xander, 'en daar later spijt van krijgen.'

De koude wind en zijn stem brengen me weer terug in het park.

'Maar zo snel?' vraag ik. Ik had dat profiel ook snel aangemaakt, maar het had me zoveel tijd gekost voordat ik mijn verlangen met hem durfde te delen. Hij heeft het binnen een paar weken geregeld.

'Ik merkte dat ik ook nieuwsgierig werd. Waarom jij wel en ik niet?' reageert hij na een poosje. 'Je hebt me aan het denken

gezet over wat ik wil, en ja dus.’

‘Wat ja?’

‘Ik heb volgens mij ook wat te ontdekken en je weet hoe gek ik op seks ben.’

Ik begin hem te begrijpen. Xander is een lieve man die veel ruimte aan anderen geeft. Hij staat altijd voor iedereen klaar. Ik vind het ergens wel leuk dat hij nu zelf ook iets wil. Ik heb direct het idee dat dit veel voor onze relatie gaat betekenen. Niet alleen ik ga dit avontuur aan, we doen het samen. Alleen, een vrouw van Second Love? Een scherpe jaloezie trekt door mijn lijf. Zo moet het ook voor Xander hebben gevoeld die avond op de bank. Jaloezie is de ongenode gast op ons feest. Nu ik deze gast zelf de hand schud, voel ik zijn scherpe nagels in mijn handpalm.

‘Weet je hoeveel berichten ik al gestuurd heb?’ vraagt Xander.

‘Nou?’ Ik heb werkelijk geen idee.

‘Zevenenzestig. En hoeveel denk je dat ik er terugkreeg?’

Ik reken in mijn hoofd, hoeveel had ik er gestuurd voordat ik Desi ontmoette? Minder, veel minder. En ik heb met meerdere vrouwen gechat, zeker met vijf.

‘Eén,’ geeft hij zelf het antwoord. ‘Er staan voor iedere vrouw zes mannen op Second Love, las ik. En die ene vrouw met wie ik dus even chatte – ze haakte ook af trouwens – die vertelde dat de meeste van die mannen doen alsof hun vrouw het allemaal prima vindt, maar intussen gaan ze gewoon vreemd. Dat zetten ze niet op hun profiel. Ze zeggen het ook niet tijdens het chatten, misschien niet eens op de eerste afspraak.’

‘Ze geloofde jou wel?’

‘Geen idee.’

Xander staat tussen die vreemdgangers, zijn profiel is niet

van dat van hen te onderscheiden.

‘Gaan we elkaar eigenlijk alles altijd vertellen?’ vraag ik. Dit hebben we nog niet besproken, nog niet echt.

‘Je weet dat ik alles wil weten wat je doet.’

Dat is waar, dat had hij gezegd.

‘O, ja, vanuit je betrokkenheid, omdat je mij wil ondersteunen,’ zeg ik.

‘Geloof je dat niet?’

‘Jawel. Nee. Het is ook jouw manier om met je angst om mij kwijt te raken om te gaan, zonder dat je die echt hoeft uit te spreken.’ We lopen door, ik voel dat Xander een scherpe opmerking terug wil maken maar dat niet doet. ‘Stel, je hebt straks iemand en je maakt iets lekkers mee, zou je dat dan thuis ook willen?’ vraag ik vervolgens.

Hij kijkt even naar de lucht. ‘Ik denk het wel.’

‘Maar ik wil niet weten wat je precies met iemand doet,’ zeg ik, iets te snel.

‘Oké, dan niet, dus,’ stelt hij vast, ‘Maar misschien leer ik wel iets wat jij superlekker gaat vinden.’

Ik denk aan alles wat deze avonturen ons zouden kunnen brengen, ik voel zowel een warm verlangen als opnieuw die koude wind.

‘Het is niet alleen de seks,’ zegt Xander.

‘O, wat nog meer dan?’ Ik schrik. Zie je wel, hij wil bij me weg, hij zoekt een ander. Iemand met wie hij zijn leven kan delen. Dat wil ik niet, ik deel mijn leven al met hem.

‘Ik vind mijn leven te klein worden en merk dat ik me minder laat zien in plaats van meer. Ik wil dat anders. Klinkt dat raar?’

Gelukkig, dit kan ik. Hij wil zich meer laten zien. ‘Wil je daarom seks met een ander?’ Maar ik snap wat hij zegt, hij

voelt zich de laatste jaren minder thuis bij zijn oude vrienden. Hij is erg op ons gezin gericht en maakt weinig nieuwe contacten. 'Ik krijg niet echt contact met hem,' zegt Tara weleens. Je hebt geen idee, denk ik dan.

'Je had toch ook op zoek kunnen gaan naar nieuwe vrienden?'

'Misschien doe ik dat ook wel.'

Nu Xander dit heeft verteld voelt het alsof we samen op wereldreis gaan. Tot nu toe was ik het die een tripje Marbella had geboekt. Oké, nu reizen we samen, dat is iets. Maar zie maar eens samen veilig thuis te komen.